

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uwzględnivszy apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w C., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 kwietnia 2015 r. i oddalił odwołanie M. B. od decyzji organu rentowego w przedmiocie odmowy ustalenia jego prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887). Sąd drugiej instancji uwzględnił niesporny 25-letni okres ubezpieczenia przypadający przed dniem 1 stycznia 1999 r., lecz zatrudnienie w szczególnych warunkach uwzględnił tylko w wymiarze 4 lat, 10 miesięcy i 29 dni. Na podstawie własnej oceny dowodów z dokumentów i zeznań świadków odmówił uznania za wykonywanie tego rodzaju pracy zatrudnienia ubezpieczonego w H. [...] w K. oraz

pracy w Przedsiębiorstwie [...] w K., gdyż jako zatrudniony na stanowiskach mechanika samochodowego - ślusarza samochodowego i pojazdów bezszynowych, a także jako ślusarz samochodowy, a następnie mistrz warsztatu samochodowego nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac wymienionych w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 lub 24 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, zawierająca wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię "prowadzącą do uznania, że wykonywanie w trakcie dziennego schematu pracy pracownika również czynności ubocznych nie stanowiących jako takie sobie pracy w szczególnych warunkach, a niezbędnych dla prawidłowego toku pracy obejmującego w zasadniczej części zadania pracownicze objęte szczególnymi warunkami pracy pozbawia cały okres zatrudnienia znamienia szczególnych warunków pracy stanowiących podstawę do uzyskania świadczeń emerytalnych w szczególnym trybie". Skarżący zarzucił również naruszenie przepisów postępowania – art. 246 w związku z art. 233 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego odpowiedzi na pytanie, "czy w świetle art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach wykonywanie w trakcie obowiązków służbowych przez pracownika również zadań, które nie są uznawane za pracę w szczególnych warunkach, a są powiązane ze względu na metodykę pracy z zadaniami głównymi objętymi tym znamieniem, powoduje natychmiastowo pozbawienie całości takiego okresu pracy charakteru pracy w szczególnych warunkach i ewentualnie jaka proporcja zadań niestanowiących pracy w szczególnych warunkach jest dopuszczalna dla przyjęcia wykonywania pracy w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach". Wskazując natomiast na potrzebę wykładni art. 246 w związku z art. 233 § 1 k.p.c., "wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów",

przedstawił pytanie, "czy dowód z zeznań świadka może stanowić samoistny dowód na okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach, czy też niedopuszczalne jest przeprowadzenie takiego dowodu przeciwko dowodowi z dokumentów w postaci dokumentacji przebiegu zatrudnienia?".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne, którego potrzeba rozstrzygnięcia stanowi przyczynę wniesienia skargi kasacyjnej, powinno być skonkretyzowane jako istotny problem o znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedens dla podobnych spraw, co wymaga odwołania się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości dotyczących rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej. Jego przedstawienie powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c. i nie może sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. ostatnio wydane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2016 r., II PK 340/15, niepublikowane, z dnia 15 września 2015 r., III SK 4/15, niepublikowane i z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, niepublikowane).

Postawione przez skarżącego pytanie o zaliczanie jako pracy w warunkach szczególnych, prac wykonywanych równocześnie w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, nawiązuje jednak do ustaleń faktycznych, wykraczając poza ustalone w sprawie fakty. Stawiając to pytanie, skarżący odwołał się więc do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu dotyczącego ustaleń i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Ze względu na obowiązujący w postępowaniu kasacyjnym zakaz konfrontowania oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.) nie jest także możliwe udzielenie odpowiedzi na powstałe *in casu* wątpliwości skarżącego w związku ze stosowaniem przed sądami powszechnymi art. 233 § 1 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

I.n